

Nr 386.

Av herr **Rubbestad m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 34, med förslag till skogsvårdslag m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 34 har framlagts förslag till ny skogsvårdslag i huvudsaklig anslutning till ett utarbetat förslag av skogsstyrelsen. I åtskilliga avseenden innebär detta viktiga förändringar i förhållande till nu gällande lagstiftning. Sålunda innebär förslaget att giva skogsvårdsmyndigheterna rätt att i avsevärt mycket större utsträckning än vad nu är fallet kontrollera skötseln av och avverkningarna å de skogar å vilka lagen anses bliva tillämplig.

Man måste då fråga sig om det är nödvändigt med denna nya lag. Har icke 1923 års skogsvårdslag i allt väsentligt fyllt de anspråk, som man rimligen bör ställa på en dylik lag? Såsom framgår av de i propositionen refererade yttrandena såväl från jordbrukarorganisationerna som från annat sakkunnigt håll har betygats att nu gällande skogsvårdslag är i stort sett lämplig och ändamålsenlig. De brister, som finnas på skogsvårdens område, äro icke förorsakade så mycket av svagheten i gällande skogsvårdslag, utan bero mera på otillräcklig personal för lagens övervakande samt brist på penningmedel och arbetskraft för erforderliga förbättringsåtgärder. Samarbetet mellan skogsägarna och skogsvårdsstyrelserna är nu mera förtröendefullt och i hög grad gagneligt för det enskilda skogsbruket. De framsteg, som gjorts på skogsvårdens område under de senaste årtiondena, ha väsentligen berott på direkt produktionsfrämjande åtgärder såsom upplysning, propaganda, sakkunnigt biträde och ekonomiskt understöd. Mycket talar för att lagens utformning haft mindre att betyda. Lagens tvång bör därför inskränkas till det nödvändigaste för säkerställande av skogsvårdens krav. I annat fall uppkommer fara för att den främsta drivkraften till en förbättrad skogsproduktion, nämligen den enskildes skogsvårdsintresse, avtrubbas. Om skogsvårdsstyrelsernas fiskaliska ställning gentemot skogsägarna ytterligare skärpes, kan man befara, att de kunna leda till mindre önskvärda motsättningar mellan skogsägarna och skogsvårdsmyndigheterna.

Efter tillkomsten av 1923 års skogsvårdslag ha på enskilt initiativ skogsägarföreningar bildats, vilkas verksamhet även inriktas på att bland medlemmarna uppmuntra intresset för en god skogsvård och påvisa värdet av en ökad och förbättrad skogsproduktion. Under de allra senaste åren har intresset för skogen ökat i mycket hög grad hos jordbrukarungdomen, och sådana organisationer som J. U. F., S. L. U. med flera redovisa 100 000-

tals intresserade deltagare i av organisationerna anordnade skogsdagars med mera. Denna ungdomens »skogsanda» är helt frivillig och har ej skapats genom lagstiftning. Undervisningen vid de lägre lantbruksundervisningsanstalterna har ävenledes förbättrats och fått ökat utrymme på skolschemat. Vad nu sagts visar, att skogsägarna numera själva ha förståelse för vad tiden kräver av dem. Detta frivilliga arbete, med stöd av förståelse från myndigheternas sida, kommer att mycket fortare leda till målet än om skogsägarnas handlingsfrihet under ansvar skall beskäras och deras egen initiativkraft lamslås genom stela och svårtydbara lagbestämmelser.

Man kan inte vara blind för att de åtgärder, som vidtagits under de senaste åren särskilt på jordbrukets område, medfört en viss irritation bland jordbrukarna, och därför torde det vara synnerligen välbetänkt om man något lite bromsade upp sin reformiver och avstode från att ytterligare öka denna irritation genom den nu föreslagna skogsvårdslagen. Otvivelaktigt kan densamma utan några större olägenheter undvaras.

Med stöd av vad ovan framförts hemställes,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 34 med förslag till skogsvårdslag m. m.

Stockholm den 11 februari 1948.

Axel Rubbestad.

J. H. Johansson
i Norrfors.

E. Pettersson
i Ersbacken.

J. W. Pettersson
i Norregård.

Gustaf Svensson
i Vä.

C. O. Carlsson
i Bakeröd.

Sven J. Vigelsbo.

K. A. Ryberg.

Osc. Werner.